

Arrest

nr. 141 938 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 augustus 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 2 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 augustus 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 15 september 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.01.2014 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, maar hij verzuimt het om deze bewering te preciseren en om bewijzen voor te leggen om dit gegeven te staven. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden ingeroepen.

Verder stelt de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt een asielaanvraag zou hebben ingediend en dat hij onredelijk lang op een beslissing hebben ingediend. Echter kan uit de studie van het administratief dossier van betrokkene niet worden afgeleid dat hij een asielaanvraag in België zou hebben ingediend en zelf legt betrokkene ook geen stukken voor om deze bewering te staven. Trouwens, verklaart de advocaat in hetzelfde schrijven dat betrokkene geen asielaanvraag heeft ingediend. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

De elementen van integratie, namelijk de bewering dat betrokkene werkbereid zou zijn en dat hij Nederlands zou hebben geleerd, hebben betrekking op de gegrondheid en worden bij het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Eveneens op 4 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 15 september 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft ‘*de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 04.08.2014, betekend op 15.09.2014*’ aan te vechten. Hij voegt bij zijn verzoekschrift vervolgens evenwel twee beslissingen van deze datum, een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat hij beide beslissingen wenste aan te vechten middels zijn verzoekschrift. De Raad wenst evenwel te benadrukken dat het aan verzoeker toekwam het voorwerp van zijn beroep duidelijker aan te geven in zijn verzoekschrift, met name ook gelet op de rechten van verdediging. In ieder geval dient de Raad verder vast te stellen dat verzoeker in zijn verzoekschrift de samenhang tussen de door hem aangevochten beslissingen niet duidde. Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven nadat zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geweigerd en dat beide beslissingen samen werden ter kennis gebracht, zodat uit de handelwijze van verweerder blijkt dat er wel degelijk een samenhang voorhanden is.

De Raad stelt vast dat verzoeker aldus een voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis zijn genomen, evenwel nog niet aantoonde. De Raad wijst er zo op dat het gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat zij een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen verzoeker ook op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, nog niet tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als gevolgbeslissing van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Aldus blijkt nog niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen op de niet-ontvankelijkheidsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee zou zijn verbonden. Het gegeven dat een bestuur op het ogenblik dat het een beslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf tevens bepaalde vaststellingen doet betreffende de verblijfssituatie en overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat nog niet om een voldoende samenhang tussen de beslissingen zelf aan te tonen. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing op zich nog niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De eventuele nietigverklaring van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing leidt zo niet tot de vaststelling dat

verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aange-toond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is in beginsel enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). In casu dient de Raad evenwel vast te stellen dat in de aanhef van het verzoekschrift slechts wordt gesproken van “de beslissing”. Wel kan worden vastgesteld dat de eerst gevoegde beslissing bij het verzoekschrift de niet-ontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft en verzoekers middelen in hoofdzaak ook zijn gericht tegen deze beslissing, zodat hieruit op voldoende duidelijke wijze kan worden afgeleid dat verzoeker deze laatstgenoemde beslissing heeft beschouwd als zijnde de belangrijkste beslissing. Het beroep wordt dan ook enkel geacht ontvankelijk te zijn in zoverre het is gericht tegen deze beslissing, die verder wordt aangeduid als zijnde de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 augustus 2014.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing van 4 augustus 2014 waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van ‘het beginsel van behoorlijk bestuur’, van de motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel. Tevens voert hij aan onredelijk lang op een definitieve beslissing inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te hebben moeten wachten en te voldoen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij reeds lang in België verblijft en een duurzame lokale verankering heeft in België (instructies dd. 18.07.2009 punt 2.8). Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt en gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Zij zijn reeds sedert 21 maart 2008 in België, zijnde dus 5 ½ jaar. Op het moment van de beslissing voldeden verzoekers aan het tijds criterium en dient verwerende partij dit te onderzoeken.

De verwerende partij dient eveneens de aanvragen te bekijken vanuit het standpunt van de instructies van 19 juli 2009. Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

- *Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er buitengewone omstandigheden moeten zijn, buiten werking zou stellen).*

- *Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).*

- *Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.*

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State

oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleer-artikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3:

- *Het vertrouwensbeginsel (beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen):* 9bis aanvragers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid (weliswaar is de instructie geen bindende wettelijke voorwaarde en moet het bestuur elke aanvraag op zijn merites beoordelen); tot nu toe heeft de overheid zijn belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek ingetrokken; de burger mag verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook uit de 9bis aanvraag zelf.

- *De motiveringsplicht (bij administratieve beslissingen):* de DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent.

Het is immers onmenselijk personen, die reeds ruim 5 jaar wachten op een definitieve beslissing, en vergezeld zijn van kinderen, in casu van respectievelijk 8 en 5 ½ jaar, nog ; zouden teruggewezen worden, hetgeen hen compleet zou destabiliseren.

Daarenboven houdt de bestreden beslissing geen rekening met de integratie van betrokkenen in het land. Dat elke beslissing dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verblijf van de betrokkenen. Dat dit niet het geval is. Dat louter verwezen wordt in algemene termen naar een beslissing van 2 jaar eerder en dat niet gekeken wordt naar andere aspecten die het verblijf kunnen wettigen."

3.2.1. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu oordeelde verweerder dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

In casu verklaarde verweerder de verblijfsaanvraag onontvankelijk op grond van volgende redenen:

- de door verzoeker verklaarde onmogelijkheid om naar het herkomstland terug te keren wordt niet verder gepreciseerd en op geen enkele wijze bewezen;
- de door verzoeker aangehaalde onredelijke lange behandelingsduur van de asielaanvraag vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit geen asielaanvraag blijkt; tevens wordt in dit verband gewezen op een tegenstrijdigheid in de verblijfsaanvraag zelf, waarin tegelijkertijd wordt aangegeven dat geen asielaanvraag werd ingediend;
- de aangevoerde elementen van integratie, met name de bewering werkbereid te zijn en Nederlands te hebben geleerd, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet;
- het gegeven dat verzoeker nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde is geen buitengewone omstandigheid, aangezien dit wordt verwacht van alle in België verblijvende vreemdelingen.

Verzoeker betoogt thans dat de buitengewone omstandigheid erin is gelegen dat hij zich bevindt in de situatie voorzien in criterium 2.8 van de instructie van 19 juli 2009, waarbij hij erop wijst reeds lang in België te verblijven en er duurzaam lokaal verankerd te zijn. Verzoeker erkent dat voormelde instructie werd vernietigd, doch stelt dat niettemin zijn aanvraag diende te worden bekeken vanuit het standpunt van de instructie gelet op publieke verklaringen van verweerder om deze instructie alsnog verder ten gronde te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid. Ten slotte merkt verzoeker in dit verband op dat de standaardmotivering van verweerder dat de criteria van de instructie wegens de vernietiging ervan door de Raad van State niet langer kunnen worden toegepast onwettig is, omdat verweerder aldus zijn discretionaire bevoegdheid inperkt en de publieke verklaringen van het bestuur loochent.

Omtrent deze grieven van verzoeker merkt de Raad allereerst op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, in de thans bestreden beslissing op geen enkele wijze een standpunt werd ingenomen inzake de instructie van 19 juli 2009. De 'standaardmotivering' die verzoeker aanhaalt, kan

zo niet worden gelezen in de bestreden beslissing en op dit punt kan dan ook in geen geval een schending van de motiveringsplicht worden aangenomen. Verzoekers kritiek op dit punt is vreemd aan de thans bestreden beslissing. Er kan ook niet worden vastgesteld dat een motivering inzake de instructie van 19 juli 2009 zich opdrong in de bestreden beslissing, nu verzoeker zelf in zijn verblijfsaanvraag van 6 januari 2014 op geen enkele wijze aangaf dat hij zich wenste te baseren op de instructie van 19 juli 2009. Er blijkt niet dat verweerder op eigen initiatief – zonder dat de aanvrager er op enige wijze melding van maakte, zoals in casu – zou dienen te motiveren over of een onderzoek zou dienen te voeren in het licht van deze instructie. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, impliceert de vernietiging van voormelde instructie verder dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332). Daarnaast dient ook te worden benadrukt dat de criteria vervat in de vernietigde instructie *“humanitaire situaties”* betroffen waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf betroffen, daar waar de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. Ook op deze grond kan aldus niet worden ingezien dat in casu een onderzoek in het licht van de vernietigde instructie, of de hierin vervatte criteria, zich opdrong. In dit verband kan zo ook worden benadrukt dat de betreffende instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769, net omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* De Raad besluit dan ook dat verzoekers betoog inzake de instructie van 19 juli 2009 thans geheel niet dienstig is.

Het verdere betoog van verzoeker geeft blijk van een geheel andere realiteit dan deze die in casu voorligt. Zo verwijst verzoeker naar de onmenselijkheid om personen die reeds ruim vijf jaar wachten op een definitieve beslissing en die vergezeld zijn van kinderen, in casu twee kinderen van vijfeneenhalf en acht jaar oud, terug te sturen naar hun herkomstland. Deze weergegeven feitelijkheid stemt evenwel geenszins overeen met de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Zo kan de Raad geenszins vaststellen dat verzoeker vijf jaar zou hebben moeten wachten op een beslissing inzake zijn verblijfs-situatie. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 januari 2014 een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, die zeven maanden later werd beantwoord middels de thans bestreden beslissing. Er blijkt niet dat verzoeker in België enige andere verblijfs-procedure heeft opgestart. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker vergezeld is van kinderen. Verzoekers betoog mist dan ook elke feitelijke grondslag.

Verzoeker houdt daarnaast ten onrechte voor als zou verweerder geen rekening hebben gehouden met de door hem in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen van integratie. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert zo dat deze elementen door verweerder wel degelijk mee in rekening werden gebracht en deze motiveerde waarom deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, werd in dit verband ook niet volstaan met een verwijzing naar *“een beslissing van 2 jaar eerder”*, doch werd geoordeeld dat deze elementen op zich betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op deze concrete motivering, zodat hij het onjuist of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aantoot. De Raad kan bovendien ook slechts vaststellen dat dit standpunt in casu niet kennelijk onredelijk is en dat het daarenboven in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoeker geeft aan dat een vreemdeling erop mag vertrouwen dat de overheid vaste gedrags- of beleidsregels die zij publiek bekendmaakte ook in het individuele geval toepast. Hij verwijst in dit verband naar de publieke verklaringen van verweerder om de instructie van 19 juli 2009, ondanks de vernietiging ervan, alsnog toe te passen. Er dient evenwel te worden herhaald dat niet blijkt dat verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag heeft gebaseerd op voormelde instructie. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze verzoeker een rechtmatig vertrouwen kan laten gelden dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zou worden behandeld in het licht van de instructie. Daarnaast merkt de Raad ook op dat het vertrouwensbeginsel niet met zich meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Verweerder is zo wettelijk verplicht het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden na te gaan. Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden weerhouden.

3.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.4. Een onderdeel van een middel is ten slotte slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet in casu niet uiteen op welke wijze de Vluchtelingenconventie – waarvan bovendien niet wordt gespecificeerd welke specifieke hierin opgenomen bepaling zou zijn geschonden – is miskend, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS